Звели моє обличчя й тіло
Розпеченим залізом рвать,
Звели шмагать оскаженіло, —
Та не вели чекать, чекать!

Звели мене на муки взяти,
Ламати кості ніг і рук,
Та не вели дарма чекати,
Адже ж чекання — гірша з мук!

На тебе марно ждав я вчора
Десь до семи. Ти не прийшла.
Душа моя шаліла, хвора,
Без тебе, відьмонько мала!

Так нетерпець мене вгортає,
Мов тисне кільцями змія.
Біжу, лиш дзвоник залунає,-
Ні, це не ти. Знов никну я.

Ти не прийшла,— аж серце рветься,
Й шепоче сатана як стій:
Цей лотос часом не сміється
Із тебе, лобуре старий?

1853-1856 рр.